

ÎNSTRĂINAREA DE NOI ÎNȘINE

Irina JIAN

anul I, Facultatea de Drept, Universitatea „Al.I. Cuza”, Iași

Expresie a frământării, a tăcerii și a strigătului deopotrivă, suntem definiți de iureșul simțirilor ce stau sub semnul dualității. Mereu căutăm și ne căutăm în ecoul trecutului, în substanța prezentului, în subtilitățile rațiunii, în substraturile umanului. Hoinărind pe cărările alambicate

SUNTEM DETERMINAȚI DE COORDONATE ATÂT DE LABILE, ÎNCÂT REFUZĂM UNEORI SĂ LE URMĂRIM.

ale ființei, jinduim să dăm conținut și culoare formei, să ne aflăm esența.

Azi ne identificăm tot mai greu cu noi înșine. Rătăcim într-un timp și spațiu opresiv, în care nu mai putem discerne între aparență și esență, iluzie și decepție. Azi, cuvintele și necuvintele sunt în reclusiune. Le zăvorâm în noi ca să nu fim recunoscutibili. Ne pierdem printre aplauze deșarte, în seducția culorilor, ne ascundem în spatele cortinei. Uităm să ne punem întrebări, uităm să

gândim, să fim... Trăim o criză identitară generată de spleen, frustrări și inactivism. Nevoia identificării cu un sine distinct în condițiile unei pasivități generale, ale degradării panteonului nostru axiologic devine imperativă. Pe de altă parte, nu ne putem defini decât raportându-ne la ceilalți, ca microuniversuri ale unui tot indestructibil, întrucât stabilirea sensului identității e generată de interacțiunea cu existenței societății, ea fiind recunoscută și acceptată de ceilalți.

Suntem determinați de coordonate atât de labile, încât refuzăm uneori să le urmărim. Capacitatea noastră de introspecție devine aproape nulă, întrucât nu mai reușim să surprindem subtilitățile esenței noastre, înstrăinarea de noi înșine devenind inevitabilă. De aici și imposibilitatea cunoașterii sinelui ca entitate. Identitatea este expresia modelului nostru mental despre noi înșine, or, stima de sine și individualitatea sunt generate de eforturile noastre canalizate în scopul dobândirii conștiinței de sine ca eu distinct, unic și irepetabil, de analiză a propriei esențe, de perpetua noastră aspirație la senina împăcare cu taina de *a fi*.

Suntem într-o permanentă căutare de sensuri. Această căutare devine cu atât mai anevoioasă, cu cât spleenul, inactivismul și incertitudinea ne învăluie tot mai mult în cenușa pesimismului, iar egoismul ne îngrădește unii de alții, înlăturând posibilitatea cunoașterii de sine prin raportarea la ceilalți, ca oglinzi în care se reflectă reciproc esența umană.

„Totul e în unul”, spune Paulo Coelho. Aceleași frământări, aceleași aspirații, visuri, temeri. Ne leagă un fir roșu, acel spirit universal din care ne extragem seva ființei. Identitatea este condiția *sine qua non* a delimitării și, totodată, a încadrării sinelui în Marele Tot. Esență a unei sume complexe de imperfecțiuni ce se vor perfectă, substanța umană e perpetuă căutare, zbcium și aspirație, ideea definirii sinelui rezumându-se, în acest sens, la nevoia imperativă de a fi inteligibili, coerenți, recunoscuți și acceptați, aceiași cu noi înșine. Revigorarea valorilor general-umane, deplasarea propriului centru de greutate din exterior în conștiință, solidarizarea în ideea restructurării propriei esențe și, prin extensiune, a spiritului universal este premisa identificării individului cu sine însuși, cu ceilalți și cu Universul, ca un tot indisolubil.

